

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Ferneckým ve věci

žalobce: **I. M.**
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu z 12. 11. 2025, evidované pod čj. OAM-0442073/DO-2025 pro její nepřijatelnost

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci dne 12. 11. 2025 vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod čj. OAM-0442073/DO-2025, jako nepřijatelnou z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu z 12. 11. 2025, zaevidovanou pod čj. OAM-0442073/DO-2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Veroniky Pupalové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Podání stran

1. Žalobce se žalobou podanou 12. 1. 2026 domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým mu vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (lex Ukrajina), byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobce na dočasnou ochranu a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany. Přitom odkázal na judikaturu správních soudů, s tím, že žalovaný nemohl jeho žádost shledat nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.
2. Popsal, že v minulosti disponoval pobytovým oprávněním za účelem dočasné ochrany na Slovensku (od 6. 7. 2023 do 4. 3. 2025). Poté se rozhodl žít na území ČR, kde má sociální zázemí. Dne 12. 11. 2025 tak podal žádost o dočasnou ochranu. Jeho žádost však žalovaný vyhodnotil jako nepřijatelnou a nezohlednil, že žalobce již na Slovensku nadále pobývat nehodlá. Pro jistotu si proto poté ještě znovu 8. 1. 2026 zrušil pobytové oprávnění na Slovensku, což bylo 9. 1. 2026 ze strany tohoto státu potvrzeno.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 28. 1. 2026 především zdůraznil, že žádost byla nepřijatelná nejen z důvodu dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, který byl na formuláři žádosti vyznačen. Dalším vyhodnocením bylo zjištěno, že je nepřijatelná i dle § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť žalobce není cizincem uvedeným v § 3 daného zákona. Žalobce totiž ke dni 24. 2. 2022 na území Ukrajiny nepobýval, na území schengenského prostoru vstoupil 13. 2. 2022. Žalovaný setrval i na tom, že byl naplněn důvod nepřijatelnosti dle původně označeného písm. f). Žalobce figuroval v Platformě pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (TPP) s dočasnou ochranou vyznačenou na Slovensku (pozn. na formuláři „DO v SVK 06-07-2023 TP“). Příslušný pracovník však záznam z TPP nevytiskl a zpětně tento záznam vzhledem k žádosti žalobce o výmaz nelze vytisknout. Dále k tomuto důvodu nepřijatelnosti žalovaný argumentoval podobně jako v mnoha jiných obdobných případech. Současně předložil spisový materiál.

II. Posouzení věci soudem

4. Ve věci samé soud rozhodl bez nařízení jednání, s čímž účastníci řízení souhlasili (žalovaný výslovně, souhlas žalobce soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. presumoval). Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, jenž žalobce podal u žalovaného a který mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby nadto záleží na zodpovězení právní otázky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Žaloba je včasná a přípustná [srov. rozsudek NSS z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS]. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky nutno splnit kumulativně. Není-li, byť jen jediná z podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
6. V této věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka je taktéž splněna. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou.
7. Soud připomíná, že dle § 5 odst. 1 lex Ukrajina je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, mimo jiné jestliže
 - b) je podána cizincem, který není uveden v § 3,
 - c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
 - d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie,
 - f) je podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3.
 (zvýraznění doplnil soud)
8. Dle formuláře byla žádost žalovaným odmítnuta podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, čemuž odpovídá i tvrzení žalobce, že mu dříve byla udělena dočasná ochrana na Slovensku (potvrzuje to i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě). Právě tímto důvodem se proto soud zabýval primárně.
9. Jelikož je zjevné, že žalovaný si žalovaný dosud neosvojil závěry dosavadní judikatury k nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, soud mu i v kontextu nynějšího případu připomíná již citovaný rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích z 1. 4. 2025, čj. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 336/2024-42, a mnoho dalších. Zdejší soud již zohlednil rovněž navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky z 23. 4. 2025, čj. 10 A 6/2025-61, z 30. 4. 2025, čj. 5 A 36/2025-38, z 13. 6. 2025, čj. 11 A 55/2025-37).
10. Ty samé výtky, které žalovaný repetitivně snášel proti závěrům ustálené judikatury stran institutu nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, přitom provází i nynější případ. Na posouzení žaloby totiž plně dopadají východiska dřívější „dubnové“ judikatury. Ta se uplatní zejména s ohledem na konstrukci § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, který stejně jako u nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d), z věcného přezkumu diskvalifikuje žádosti cizinců, jež *jsou* nebo *byli* držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě EU (**první** Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podmínka). K této samostatné původní (byť formulačně upravené) podmínce [oproti § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina] pak v podobě nepřijatelnosti dle písm. f) přibyla další nová podmínka, aby žádosti o dočasnou ochranu, která splnila první podmínku, předcházelo také oznámení podle § 3 odst. 3 lex Ukrajina, kterým Ministerstvo vnitra zpravilo Evropskou komisi o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a o potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy (k této **druhé podmínce** viz dále).

11. Nejdřív stručně k **první podmínce**. První část § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina představuje pouze reformulované a navzájem sloučené podmínky nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina. Dle soudu tedy nadále zůstává klíčovým, že cizinci (žadatelé) vzniká nárok na přiznání dočasné ochrany již na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, a to pokud splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. Současně s tím žadateli vzniká také nárok zvolit si hostitelský členský stát. Nebude-li pak vůči němu uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, vzniká mu pak rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU. Jinak by výlučka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl. Skutečnost, že směrnice o dočasné ochraně blíže neupravuje konkrétní případy druhotného pohybu žadatelů, neznamená, že jej zakazuje, jak dříve mylně namítal žalovaný.
12. Optikou první podmínky žalobce splňuje výše uvedená kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382. V opačném případě by mu pobytové oprávnění za jejím účelem předtím slovenské orgány neudělily. Žalovaný ani v nynější věci nevyvrátil závěry judikatury, dle nichž žalobce mohl opětovně žádat o dočasnou ochranu v ČR (sekundární pohyb). Jeho postup nelze akceptovat tím spíše v situaci, kdy žalobce tvrdí, že mu pobytové oprávnění na Slovensku zaniklo (a žalovaný jeho tvrzení ani nerozporuje). V důsledku toho, že žalobci vrátil žádost jako nepřijatelnou, žalovaný vůbec neřešil okolnosti získání či ztráty pobytového oprávnění. Postup žalovaného nemůže obstát o to více tehdy, kdy žalovaný nemůže ani zpětně doložit podklad, ze kterého o trvání dočasné ochrany na Slovensku při odmítnutí žádosti usuzoval.
13. Žalobce tak svými námitkami úspěšně zpochybnil základní předpoklad, jehož je třeba k tomu, aby mohla být jeho žádost nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.
14. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nově „přidaná“ **druhá podmínka**, kdy v důsledku novely č. 314/2025 Sb., která do lex Ukrajina vložila § 5 odst. 1 písm. f), žalovaný mohl od 3. 9. 2025 jako nepřijatelnou shledat žádost, *poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3*. Tuto druhou podmínku aktivují správní orgány, konkrétně žalovaný, a to tím, že Evropské komisi doručí oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob. Judikatura zdejšího soudu již dovodila, že daná podmínka nepřináší jinou „kvalitu“, pokud jde o dřívější závěry soudů.
15. Koncipováním nového důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) měl zákonodárce v úmyslu překonat závěry dubnové judikatury (srov. stenoprotokol 140. schůze PSP ČR z 29. 5. 2025, pozměňovací návrh poslance Petra Letochy). Tento záměr zákonodárce se však podle přesvědčení soudu mívá účinkem. Závěry dosavadní judikatury Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

bezvýhradně platí pro první podmínku dle § 5 odst. 1 písm. f), nová druhá podmínka spočívající v oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina není – ve světle práva EU – způsobilá založit nepřijatelnost žádosti.

16. Oznámení dle § 3 odst. 3 lex Ukrajina určené Evropské komisi se svou povahou *blíží* oznámení dle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně. Jak uvedl zdejší soud v rozsudcích z 21. 10. 2025, čj. 17 A 123/2025-26, nebo z 10. 11. 2025, čj. 18 A 102/2025-21, jde o žádost členského státu o pomoc, která má být zajištěna prostřednictvím či ve spolupráci s orgány EU. Tato žádost je politickým (nikoli právním) aktem, z něhož bez dalšího nelze dovozovat legislativní důsledky, tj. ztrátu práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb. Čl. 25 odst. 3 směrnice předpokládá, že Rada neprodleně posoudí situaci a přijme vhodná opatření či doporučení. Neumožňuje členskému státu, aby sám z vlastní iniciativy omezil práva, která žadateli plynou ze směrnice a z prováděcích rozhodnutí. Pokud směrnice o dočasné ochraně nepočítá s tím, že by oznámení členského státu o tom, že byla překročena jeho kapacita, mělo jakékoli přímé důsledky pro žadatele o dočasnou ochranu, nemůže takový důsledek v podobě vytvoření „nepřekročitelné procesní brány“ založit politický akt v podobě oznámení o pouhém riziku překročení kapacity (argument *a maiori ad minus*). Alespoň prozatím tento nový důvod nepřijatelnosti nenachází oporu v právu EU, které stanoví *minimální* požadavky stran dočasné ochrany. V právu EU tedy nemůže vyvolávat ani žádné právní účinky. Proto nemůže být zákonným ani postup žalovaného, který v rozporu s právem EU použil § 5 odst. 1 písm. f) ve spojení s novým § 3 odst. 3 lex Ukrajina.
17. Tento důvod nepřijatelnosti proto není způsobilý odůvodnit plošné odmítání žádostí pro jejich nepřijatelnost namísto jejich věcného posouzení v řízení. V tomto rozsudku uvedené závěry již ostatně stihl potvrdit i NSS, a to v reakci na jednu z prvních kauz, které se zabývaly nepřijatelností žádosti dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina (v podrobnostech rozsudek z 10. 12. 2025, čj. 5 Azs 248/2025-23).
18. Soud se však ještě musel dále zabývat otázkou, zda může žalovaný až ve vyjádření k žalobě doplnit důvod, pro který považuje žádost o mezinárodní ochranu za nepřijatelnou. Soud připomíná, že žalovaný na vráceném formuláři žádosti o dočasnou ochranu uvedl, že žádost žalobkyně je nepřijatelná z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina. Ve vyjádření k žalobě však doplnil, že je nepřijatelná i z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. b) stejného zákona, jelikož se žalobce dne 24. 2. 2022 nenacházel na území Ukrajiny a není tak osobou uvedenou v § 3 téhož zákona (podle něj nebyl tento důvod nepřijatelnosti vyznačen omylem).
19. Stejnou otázkou se již zdejší soud zabýval např. v rozsudku z 27. 11. 2025, čj. 5 A 110/2025-28, v nynější neshledal důvod se od jeho závěrů odchýlit – naopak se s nimi zcela ztotožnil. Soud tak připomíná, že z judikatury NSS (rozsudek z 1. 12. 2022, čj. 6 As 237/2021-56) sice obecně plyne, že „v řízení o zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. správní soud neposuzuje zákonnost důvodů a úvah, které správní orgán vedly k zásahu, nýbrž zákonnost zásahu jako takového. [...] Soud se musí zabývat zákonností zásahu ze všech hledisek, která jsou mezi stranami sporná, a to i když se stanou spornými teprve během řízení před soudem“ (obdobně např. i rozsudek z 11. 11. 2025, čj. 2 As 54/2025-50, body 25 - 28). Dle této judikatury by tak soud měl posuzovat zákonnost nepřijetí žádosti o dočasnou ochranu komplexně, nikoliv pouze konkrétní důvod tohoto nepřijetí (zásahu). Z tohoto obecného pravidla však existuje výjimka: „Jelikož soud plně posuzuje zákonnost zásahu, není obecně vzato rozhodující, o jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

právní důvody správní orgán svůj zásah opřel. Toto odůvodnění může být relevantní, vyžaduje-li právní úprava, aby důvody zásahu byly sděleny osobě, které se zásah týká“ (bod 27 citovaného rozsudku NSS 6 As 237/2021, srov. též rozsudek NSS z 19. 9. 2018, čj. 1 As 145/2018-57). Na posuzovanou věc se aplikuje právě tato výjimka, jelikož zákon o dočasné ochraně v § 5 odst. 2 stanoví, že *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti*.

20. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu tak soud přezkoumává pouze zákonnost sděleného důvodu nepřijatelnosti této žádosti a nikoliv jiný. To odpovídá např. i rozsudku z 17. 4. 2025, čj. 9 Azs 256/2023-31, v němž NSS uvedl, že „i chybné uvedení důvodu vrácení žádosti bylo samo o sobě nezákonným zásahem“. Žalovaný tudíž nebyl oprávněn až ve vyjádření k žalobě doplnit důvod, pro který považoval žádost žalobce za nepřijatelnou.
21. Vzhledem k tomu, že soud nemůže zabývat i jinými důvody ve vrácené žádosti neuvedenými, je namístě konkretizovat důvod, který seznal nezákonný, ve výroku rozsudku, jímž deklaruje jeho nezákonnost. Soud proto určil, že nezákonný je zásah žalovaného spočívající v označení žádosti žalobce za nepřijatelnou z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina.
22. K tomu dodává, že správní soud je vázán podstatou žalobního návrhu (vymezením zásahu), nikoli jeho doslovným zněním. Správní soud nemůže zamítnout zásahovou žalobu jen proto, že žalobce nevyjádřil svůj požadavek právně bezchybně, je-li zřejmé, čeho chce dosáhnout. To znamená, že soud může výrok rozsudku formulovat odlišně od znění žalobního návrhu, musí však setrvat v mezích § 87 odst. 2 s. ř. s. a šetřit podstatu zásahu (např. rozsudek NSS z 20. 2. 2023, čj. 9 As 116/2022-166, č. 4459/2023 Sb. NSS). Žalobce v podané žalobě brojil proti žalovaným vyjádřenému důvodu nepřijetí jeho žádosti, který žalovaný uvedl ve vrácené žádosti (formuláři), ač je neuvedl v návrhu výroku rozsudku. Podstatou vymezeného zásahu je ovšem právě tento důvod. Formuloval-li soud deklaratorní výrok tak, aby odpovídal tomuto důvodu, jedná se o přípustnou úpravu.
23. Soud tedy pro pořádek uzavírá, že k doplněné argumentaci žalovaného týkající se důvodu nepřijetí žádosti dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o dočasné ochraně se nemohl nijak vyjádřit a předjímat její důvodnost. Pouze nad rámec nutného odůvodnění upozorňuje na své rozsudky z 20. 6. 2025, čj. 5 A 15/2025-37, kde se zabýval pojmem „vysídlení“, a z 17. 8. 2023, čj. 18 A 54/2023-32, kde řešil pojem „pobýval“; obé ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí.

III. Závěr a náklady řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud dle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil jeho žádost jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. f) lex Ukrajina, byl nezákonný. Žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením této žádosti. Žalovaný tak zejména nebude moci odmítnout přijmout žádost žalobkyně ze stejného důvodu. Neshledá-li přitom jiný důvod nepřijatelnosti, bude dále povinen postupovat dle zmiňovaného rozsudku NSS 1 Azs 174/2024.
25. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náleží právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem důvodně vynaložil. Vzhledem k tomu, že byl Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

od poplatkové povinnosti osvobozen, náleží mu pouze částka odpovídající náhradě nákladů a odměně jeho zástupkyně. Tyto náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (AT) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 AT] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 AT). Zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, jak soud ověřil z registru plátců DPH, odměna se tak zvyšuje o částku této daně (2 129 Kč). Náklady řízení tak činí celkem 12 269 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládají výroky vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 25. února 2026

Mgr. Jan Fernecký v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.